

Y ARA ¿QUÈ?

Germà Bel

(Publicat a *La Vanguardia*, 22 de novembre de 2011)

Hi ha hagut eleccions i ha passat el que es veia venir: majoria absoluta del Partit Popular, folgada, encara que no tan aclaparadora com havien pronosticat les enquestes. I sorpreses a Catalunya (i País Basc), que poden tenir algunes conseqüències gens trivials en el futur. Però pel que fa als primers passos en matèria econòmica del nou govern, el que compta és la majoria absoluta, que li garanteix el suport a les mesures que s'hagin d'adoptar a curt termini, segurament en un Decret Llei de Urgència, i / o en algun pla formalitzat i acordat amb instàncies econòmiques de la UE, i d'altres països membres.

Ha arribat l'hora que les llacunes que mostrava el programa del partit guanyador respecte a mesures econòmiques concretes vagin sent emplenades amb declaracions formals i creïbles de quines són les reformes que es van a implantar a curt i quins s'impulsaran a ritme més pausat. En primer lloc, i seguint l'estela del passat recent, els ajustos fiscals addicionals, que vindran, i que obligaran a combinar retallades de despeses i augments d'impostos (l'autonomia tributària central és molt superior a la regional). No serà possible esperar que es creï ocupació perquè, com deien els portaveus del PP els nous treballadors tinguin rendes, paguin impostos i solucionin el problema ... fins a arribar a això ens falta 'només' sortir de la crisi, i encara falta una mica de temps.

Un dels àmbits en què s'espera amb atenció l'actuació i compromisos creïbles del govern és la regulació del mercat laboral i la negociació col·lectiva. La reforma laboral de la legislatura passada no ha funcionat bé perquè no afrontava els problemes més aguts de la regulació, entre els quals el més decisiu per a la mediocre evolució de la productivitat: l'existència de múltiples formes contractuals que permet mantenir a gairebé un terç de treballadors en precari i infraprotegits, mentre la resta disposa d'un nivell de protecció econòmica i procedimental entre els més alts de la UE.

La idea de regular un contracte laboral únic pot redistribuir la protecció i augmentar els incentius d'empreses i treballadors per augmentar la productivitat. Com en altres països, es pot regular específicament l'assumpte de l'estacionalitat; això no és excusa. Tret que les alternatives escollides siguin deixar les coses com estan -com fins ara- o limitar-se a mesures que abarateixin l'acomiadament i augmentin la precarietat -com podria ser la temptació-. També cal flexibilitzar la negociació col·lectiva apropant-la a nivell d'empresa, perquè els acords puguin reflectir molt millor la situació concreta de cada empresa. Una bona i assequible discussió d'aquests problemes relacionats amb el mercat de treball es pot trobar al llibre *Nada es gratis*, del col·lectiu Jorge Juan. Encara que seria desitjable que els nous responsables econòmics del govern arribin prou llegits. No tenen gaire temps per situar-se.